

fra de Mænd her i Salen, til hvilke de hidtil have sluttet sig? Det er dette, jeg indstændigen vil bede de ærede Herrer at overveie, inden de tilsidst ved 2den Behandling skrive til den endelige skjæbnesvangre Afstemning.

Udenrigsministeren: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, maa jeg begynde med at gjøre Undskyldninger. Jeg kunde henvende disse Undskyldninger til de Herrer Stenografer, som vel neppe vilde være istand til at nedskrive, hvad jeg her vil sige; jeg kunde henvende dem til det høitærede Thing, idet jeg dybt og oprigtigt maa beklage, at jeg ikke er istand til paa rigtigt godt Danst at sige, hvad der ligger mig paa Hjerte og paa Sinde. Min Ungdom faldt i en Tid, da det vel derovre var befalet, at alle de, der ønskede at blive Embedsmænd, skulde lære Danst, men det var tillige en Tid, hvor der var Forskiel imellem at befale og at holde paa Befalingens Efterlevelse. Jeg er nu indtraadt i en Alder, hvor man maaskee nok kan lære Noget forfra, men hvor det idetmindste for mig er saare vanskeligt at lære Noget om igjen, af hvad man engang har lært forkeert. Jeg skulde derfor maaskee hellere have tiet stille; det kan gjerne være muligt, men jeg kan forstikke dem, mine Herrer, at jeg for længe siden dybt har følt, hvor haardt det er at maatte tie, naar Gjenstandens Bigtighed næsten uimodstaaelig trænger hen til at tage Deel i Discussionen, og dog engang at udtale, ligeoverfor det høitærede Thing, hvad der bevæger sig hos mig. Der er endnu en anden Grund, mine Herrer! hvorfor jeg skal udbede mig velvillig Overbærenhed. Det kan aldrig være min Hensigt her at gjenemgaae hele Forsatningsudkastet i dets enkelte Dele; at forsvare det eller imødegaae, hvad der er sagt her imod det, vil jeg overlade til en bedre Evne og til et bedre Foredrag, men da jeg taler her for første Gang til Dem, jeg, som ikke før har staaet i noget Forhold til Dem, som kunde sætte Dem istand til at kjende Noget til min politiske Synsmaade, saa vil jeg være nødt til maaskee at tale formeget om min egen Person; men hvis jeg taler derom, saa skeer det kun for at hentyde paa, hvorledes jeg bedømmer Sagen, som foreligger, og

hvorledes jeg er kommet hen til at bedømme Sagen saaledes, som jeg fra mit Standpunkt gjør. Jeg vil forøvrigt være nødsaget til at gaae lidt tilbage i Tiden, fordi jeg maa vise, hvorledes jeg er kommet netop til de Beslutninger, jeg har taget; men idet jeg kun har Sagen selv for Die, vil jeg ikke sige et Ord, som ikke her i denne Sal eller udenfor Salen paa det Nøieste kan kontrolleres. Det kunde da maaskee være Tilfældet, at jeg kom til at blive noget uparlementarisk, kom til at berøre Et eller Andet, som det maaskee var bedre, blev uberørt. Nu ja, lad gaae, saa veed jeg, at jeg har begaaet en Feil, men det ligger mig fremfor Alt paa Hjertet engang at udtale mig aldeles frit.

De vide, mine Herrer, at jeg i Aaret 1851 gik bort fra Kjøbenhavn til Slesvig for der at leve privatim. Jeg ansaae min Carriere som Embedsmand for aldeles affuttet, og jeg førte kun et contemplativt Liv der; ja, jeg saa tilhøre og tilvenstre, fordi jeg sølte den stærkeste Interesse for, hvad der foregik der og her; men det var kun contemplativt. For aldeles at følge Sandheden maa jeg dog sige, at en eneste Gang blev jeg spurgt om, hvorledes jeg betragtede Sagens Tilstand i Hertugdømmerne, og dette Spørgsmaal kom fra en competent Side; jeg svarede herpaa ganske uforbeholdent, at jeg ikke var fornøiet, thi efter min Mening sakte der forliden paa den ene Side af Eidercanalen, medens der sakte for meget paa den anden Side; jeg sluttede med at bede om, at det maatte bringes til de vedkommende Ministres Kundskab, som vare mine personlige Venner. Dette varede da til midt i 1852, da jeg gik til Pinneberg for at blive Embedsmand i den Stilling, der for mig altid har været den kjæreste i Verden, og jeg tør næsten sige, at jeg med ungdommelige Kræfter, fordi det sakte med ungdommelig Lyft, igjen kastede mig over de Forretninger, som i 25 Aar havde udgjort mit Livs Lykke. Det gik saaledes, mine Herrer, til henad Efteraaret, da jeg læste i kjøbenhavnske Blade, at jeg skulde være udseet til Commissarius i den holsteenske Standerforsamling; den selv samme Dag skrev jeg til Kjøbenhavn, og bad for Guds Skyld at blive fri